

liteit, hem tot een al te «grave pondus» ¹⁾ der onbedachtzaamheid en lichtvaardigheid werd.

Wel werd hun, bij de aanvaarding van hun ambt, eene belofte afgevraagd; en bijv., met name te Leiden, de onderteekening geeischt van een formulier, dat opgesteld was naar de consensus der formulieren van eenigheid *a)*. Wel ging er censuur over hen, indien zij ontrouw werden aan de belofte hunner onderteekening. Wel werden zij ontzet, als zij in de ergernis der dwaling volhardden, of in ergerlijken wandel openbaar werden *b)*. Maar hunne positie in 't midden der jongelingen moest hare eigene lijnen beschrijven, en de peripherie van hun ambt getrokken worden als uit het middelpunt van hun hart. «*Beatus cui contigit animo esse sincero, et cui timor Dei tamquam lex unica et suprema!*» ²⁾).

Zoo kwam vraag en eisch van een goed Regent tot heur recht — ach! maar al te schaarsch in vervulling! —: dat hij in oprechtheid handele, in ootmoed wande, in gerechtigheid zijn staf, en in liefde zijne vreugde vinde. Dat hij als huisvader de moedertaal spreke, en als leeraar in huis de taal der geleerden. Dat hij, voor huis-kamer en school-vertrek, uit zijnen schat oude en nieuwe dingen weet voort te brengen. En bovenal, dat hij, voor eigen studie en leven, de beste plaats wete te vinden in het ootmoedig knielen voor God almachtig.

¹⁾ Zwaar gewicht.

²⁾ Gelukkig hij, wien het ten deel viel opregt van hart te zijn, en wien de vreeze des Heeren als de eenige en hoogste wet gold.

a) Siegenbeek. I. pag. 129.

b) Cf. Acta Acad. Lugd. sparsim.